

Arrest

nr. 196 593 van 14 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.C. RECKER *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U bent zo'n negentien jaar geleden geboren in het dorp Alimkhel in het district Hisarak van de provincie Nangarhar. Toen u zo'n zeven jaar oud was verhuisde u met uw familie naar Chamtala, een vluchtelingenkamp nabij Surkh Rod. Anderhalf tot twee jaar geleden verliet u Chamtala en vestigde u zich met uw familie in het dorp Samarkhel van het district Behsud. Zo'n vijfenhalf jaar geleden was u met uw broer A. J. (...) (o.v. (...)) onderweg van Chamtala naar het districtshuis van Hisarak toen u tegengehouden werd door vier talibs. Ze vroegen jullie om brandstof te gaan halen. Jullie stemden in maar in het districtscentrum aangekomen waarschuwde uw broer de politie, die de talibs arresteerde. Omdat de Taliban vervolgens

eiste dat jullie aan hen overgeleverd zouden worden ontvluchtte u met uw broer A. (...) Afghanistan. In Iran raakte u gescheiden van uw broer waarna u door de Iraanse autoriteiten naar Afghanistan gerepatriëerd werd. U voegde zich opnieuw bij uw familie in Chamtala. Twee jaar geleden sloten u en uw vader zich aan bij de opstand van de inwoners van Hisarak tegen de Taliban. Jullie vervoegden de Afghaanse lokale politie (ALP), uw vader als commandant van een checkpost in Alimkhel, u als zijn chauffeur. Toen na anderhalf jaar de Taliban Hisarak onder haar controle kreeg ontvluchtten uw vader en u Hisarak en keerden jullie naar Samarkhel terug. Na drieënhalve maand in Samarkhel viel de Taliban uw huis aan. Uw jongste broer N. (...) kwam bij deze aanslag om het leven. Toen uw oudste broer N'. (...) in Chamtala uitnodigingen voor de herdenkingsceremonie rondbracht werd hij beschoten en raakte hij gewond aan zijn linkerbeen. Omdat uw leven door uw lidmaatschap bij de Afghaanse lokale politie in gevaar was ontvluchtte u Afghanistan in juni 2015, zo'n vijftien dagen na de dood van N. (...). Op 22 juli 2015 kwam u in België aan waar u dezelfde dag asiel aanvraagde.

Uw broer A. (...) vroeg op 20 december 2011 in België asiel aan. Zijn eerste asielaanvraag werd op 25 mei 2012 door het CGVS afgesloten met de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Omdat uw broer door het begaan van een ernstig misdrijf van de subsidiaire bescherming uitgesloten moest worden werd zijn beschermingsstatuut op 23 juni 2015 ingetrokken. In haar arrest van 4 december 2015 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van het CGVS. Op 24 januari 2017 diende uw broer een tweede asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende stukken neer: de taskara's van uw vader, uw broer N. (...) en uw broer N'. (...), uw rijbewijs, de badges van de ALP van uw vader en u, zes foto's, elf brieven betreffende de aanwerving van uw vader bij de ALP, twee attesten over de tewerkstelling van uw vader, acht badges van uw vader, twee certificaten van uw vader, de bankkaart en drie badges van uw broer N'. (...), vijf certificaten van uw broer N'. (...), het arbeidscontract van uw broer N'. (...), een medisch attest van uw broer N'. (...), een verklaring van de dorpsouderen over uw asielmotieven en de enveloppe waarin de stukken u werden toegestuurd.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag.

De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens uw gehoor herhaaldelijk en uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde identiteit en leefwereld in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke achtergrond in uw land van herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële identiteit en verblijfssituatie, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn leven in het land van herkomst ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Vooreerst moet er vastgesteld worden dat er aan verschillende cruciale aspecten van uw identiteit geen geloof kan worden gehecht. Zo beweert u dat u niet naar school ging in Afghanistan en dat u bijgevolg noch het lezen noch het schrijven machtig bent (CGVS p.2,3). Uw verklaringen over uw scholingsgraad staan echter volledig haaks op uw activiteit op Facebook. Het CGVS vond niet minder dan drie Facebookaccounts van u, die voor uw vertrek uit Afghanistan opgestart werden en waarop u zich zeer actief toont. Als u tijdens uw gehoor op het CGVS foto's van Facebook getoond worden bevestigt u dat het uw foto's zijn en even later moet u toegeven dat de getoonde Facebookpagina aan u toebehoort (CGVS p.10). Desalniettemin houdt u vol dat u Facebook niet kan gebruiken. Als verklaring voor uw goed gevulde Facebookpagina's werpt u op dat uw oudere broer N'. (...) uw Facebook aanmaakt en bijwerkt. Waarom hij in uw naam Facebookpagina's uitwerkt kan u niet verduidelijken (CGVS p.10). Ook als u gewezen wordt op een conversatie tussen u en N'. (...) op Facebook houdt u vast aan uw

voorstelling (CGVS p.10). Uw verklaring dat N'. (...) naast zijn eigen facebookpagina drie pagina's voor u heeft aangemaakt en deze accounts in uw naam spekt met uw foto's, berichten en commentaren van uw persoonlijk leven in Afghanistan en België zonder dat u een idee heeft van de bedoeling van uw broer met dit arbeidsintensieve werk is volstrekt absurd. Deze vaststelling doet besluiten dat u uw werkelijke schoolcarrière en daarmee zowel uw leefwereld in Afghanistan als uw competenties voor het CGVS tracht te verhullen. Door geen zicht te willen bieden op een bepalend aspect van uw identiteit en van uw leven in Afghanistan verhindert u het CGVS om zich een correct beeld te vormen van uw nood aan bescherming.

De gegevens die uit uw facebookaccounts gehaald kunnen worden zijn op verschillende andere punten niet in overeenstemming te brengen met uw verklaringen. Zo schrijft u op Facebook dat u in Jalalabad woonde en dat u gestudeerd heeft aan een school in Jalalabad en de Abdul Hadi Dawi High School in Kabul. Als u om een verklaring gevraagd wordt komt u niet verder dan "Dat weet ik niet" (CGVS p.11). Het valt eveneens op dat u verassend veel Facebookvrienden heeft die van Jalalabad afkomstig zijn of er woonachtig zijn. Deze ontdekking doet vermoeden dat u nauwere banden met Jalalabad heeft dan u wilt toegeven.

Uw verklaringen doen eveneens twijfelen aan de verblijfplaatsen van u en uw familieleden in Afghanistan. Zo is het opvallend dat u op het CGVS uw verblijf in Samarkhel tot anderhalf jaar beperkt terwijl u bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan uw verblijf in Alimkhel direct een verblijf van tien jaar in Samarkhel koppelt en daarbij uw verblijf in Chamtala geheel overslaat (Verklaring DVZ punt 10; CGVS p.2). Tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van u en van uw broer A. (...) onthullen eveneens dat uw beweringen over de verblijfplaatsen van u en uw familieleden in Afghanistan oprechtheid missen. Zo vertelt uw broer tijdens zijn gehoor op 1 juni 2015 dat uw familie een huis bezit in Jalalabad en dat zowel N'(...), uw vader als de rest van uw familie in Jalalabad verblijven (CGVS A. (...) 1/6/2015 p.3-4,7,10). U beweert in uw gehoor het omgekeerde. Uw familie bezit geen eigendom in Jalalabad en uw familie verblijft niet in Jalalabad maar in Samarkhel, zo zegt u (CGVS p.3,4). Als u op de verklaringen van uw broer gewezen wordt kan u enkel uw versie herhalen (CGVS p.10). Over het netwerk dat u in Afghanistan bezit leggen u en A. (...) evenmin gelijklopende verklaringen af. Waar uw broer beweert dat jullie over neven in Jalalabad beschikken ontkent u dit en beweert u dat ze in het district Hisarak en in Samarkhel wonen (CGVS p.3; CGVS A. (...) 1/6/2015 p.10).

Door het neerleggen van identiteitsdocumenten werpt u evenmin licht op uw identiteit. Een taskara kan u niet voorleggen omdat u deze diende af te geven op uw werkplaats, zo beweert u (CGVS p.4). Dat u wel de taskara van uw vader, die nochtans dezelfde functie als u zou hebben uitgeoefend, kan aanbrengen, spreekt uw stelling tegen. Een paspoort beweert u nooit te hebben gehad. Nochtans beweert A. (...) dat u met uw eigen paspoort en een visum naar Dubai reisde (CGVS A. (...) 1/6/2015 p.9). U wijst zijn verklaring af en stelt dat de smokkelaar u een vals paspoort verschaftte om via Dubai naar Iran te reizen (CGVS p.11). Niet alleen is uw respons geen verklaring voor de bewering van uw broer dat u met uw eigen paspoort reisde ook komt Dubai niet voor in de beschrijving van de reisweg die u bij de DVZ liet optekenen. Dat u de voornaamste identiteitsdocumenten waarover u volgens uw uitspraken of die van uw broer beschikt niet aanbrengt en evenmin een aannemelijke verklaring geeft voor het ontbreken van deze stukken doet andermaal twijfelen aan uw voorgehouden identiteit en leefwereld.

In de mate dat u geen zicht biedt op uw werkelijke levensomstandigheden wordt ook het geloof in uw verklaarde tewerkstelling bij de Afghaanse lokale politie ongeloofwaardig geacht. Ontoereikende verklaringen over uw lidmaatschap van de ALP sterken deze vaststelling. Hoewel u een redelijke kennis over de situatie in Hisarak beschikt, mist u de gedetailleerde en doorleefde kennis om aannemelijk te kunnen maken dat u zelf aan het gevecht deelnam als lid van de Afghaanse lokale politie, zoals u beweert. Zo vertelt u dat de opstand tegen de Taliban waaraan u deelnam twee jaar geleden in Hisarak in alle dorpen van Hisarak plaatsvond (CGVS p.6). In werkelijkheid vond de opstand slechts in acht dorpen van Hisarak plaats. Dat er direct op de opstand een militaire operatie van het leger plaatsvond blijkt u ook niet te weten (CGVS p.6,8). Nochtans werden in deze driedaagse operatie van de Afghaanse troepen met de steun van ISAF zo'n 57 talibs gedood. Als u destijds effectief als ALP'er in Hisarak aanwezig was had deze grootscheepse operatie u niet mogen ontgaan. Hoewel u herhaaldelijk werd gevraagd om in detail te vertellen hoe de gevechten tegen de Taliban waarin u zelf vocht verliepen bent u daar niet toe in staat. U kan enkel algemeenheden uiten. Meer dan dat dorpelingen stierven en talibs gewond werden kan u niet over het verloop van de gevechten zeggen (CGVS p.6). Gevraagd nog een voorbeeld te geven van een gevecht waarbij u persoonlijk betrokken was vertelt u over een aanval op een checkpoint die u bewaakte. Ook over dit incident kan u zich enkel uiterst beknopt en in erg algemene bewoordingen uitlaten (CGVS p.7). Dat u hoewel er op aangedrongen werd maar zeer schrale informatie kan geven over gebeurtenissen die u persoonlijk beleefd zou hebben als lid van de ALP doet sterk twijfelen aan uw voorgehouden deelname aan de lokale politie. Daarnaast valt het ook op dat u nauwelijks vertrouwd bent met het embleem van de lokale politie. Het embleem dat u en uw

collega's volgens u op jullie kleren droegen kan u enkel omschrijven als een groene cirkel. De tekst in de cirkel is u onbekend (CGVS p.8). Aangezien u wel degelijk het lezen en schrijven machtig bent, pleit uw povere beschrijving allerm minst voor uw lidmaatschap van de ALP.

Tevens moet erop gewezen worden dat de verklaringen van u en uw broer over uw tijd bij de ALP uiteenlopen. Hoewel u zegt dat u anderhalf jaar samen met uw vader in de lokale politie diende beweert uw broer dat uw vader slechts acht maanden actief was (CGVS A. (...) 1/6/2015 p.3; CGVS p.3). Deze tegenstrijdigheid tast verder het geloof in uw tewerkstelling aan. Daarnaast is het eveneens opvallend dat hoewel u en uw vader beiden tegelijkertijd tot de ALP toetraden u geen indiensttredingspapieren en garantiebrieven zoals die van uw vader kan neerleggen. Een verklaring voor het ontbreken van de stukken die u nodig had om bij de ALP toe te treden heeft u niet. U zegt gewoon dat u ze niet had (CGVS p.5). Uw verklaringen over het enige stuk dat u aan de Afghaanse lokale politie linkt kunnen evenmin overtuigen. Zo vertelt u dat u uw badge kreeg toen u omwille van veiligheidsproblemen door Amerikaanse helikopters naar Jalalabad geëvacueerd moest worden. Dat de Amerikanen zich in die situatie de moeite zouden getroosten om iedereen een gepersonaliseerde badge te maken alvorens ze toegang te geven tot de helikopters is verwonderlijk (CGVS p.3). Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen moet er besloten worden dat u er niet in geslaagd bent uw tewerkstelling bij de Afghaanse lokale politie aan te tonen.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit en uw leefwereld in Afghanistan. U werd in de loop van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorstelling van uw identiteit en uw leven in Afghanistan. U werd er vervolgens op gewezen dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op wie uw bent en op uw leven voor uw komst naar België. Hoewel u aangemoedigd werd om uw verklaringen te wijzigen en uw werkelijke identiteit en levenssituatie bloot te leggen heeft u er voor gekozen vast te houden aan uw initiële verklaringen (CGVS p.10,12).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over wie u bent, wat uw levensomstandigheden en waar uw leven zich afspeelde voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolgd te worden door de Taliban omdat u lid was van de Afghaanse lokale politie. Zoals hierboven aangehaald heeft u uw voorgehouden tewerkstelling echter onvoldoende aangetoond (CGVS p.8). Niet alleen door uw toereikende verklaringen over uw werk bij de lokale politie maar ook doordat u ervoor kiest geen zicht te bieden op essentiële aspecten van uw identiteit en uw levensomstandigheden voor uw komst naar België. Ten overvloede kan er aan toegevoegd worden dat uw verklaringen over uw asielrelaas niet overtuigen.

Uw eerste wedervaren met de Taliban situeert u vijfenhalf jaar geleden toen u en A. (...) weigerden in te gaan op de vraag van enkele talibs om hen van brandstof te voorzien en uw broer de talibs aan de Afghaanse overheid verraadde. Het valt echter op dat u dit wedervaren met de Taliban niet spontaan aanbrengt tijdens uw gehoor op het CGVS of tijdens uw interview bij de DVZ. Meer zelfs, als u gevraagd wordt of de door u geschetste gebeurtenissen in 2014 en 2015 een volledig overzicht van de problemen van uw familie met de Taliban zijn, antwoordt u bevestigend. Pas als u expliciet gevraagd wordt naar de redenen die uw broer A. (...) uit Afghanistan deden vluchten, herinnert u zich blijkbaar wat er met u gebeurde vijfenhalf jaar geleden (CGVS p.9). Dit is allerm minst aannemelijk. Bovendien besloot het CGVS, naar aanleiding van de asielaanvraag van uw broer, op 25 mei 2012 dat het relaas van wat u en A. (...) vijfenhalf jaar geleden overkwam, bedrieglijk was. Op 23 juni 2015 oordeelde het CGVS andermaal dat jullie gemeenschappelijke vluchtverhaal niet geloofwaardig was. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beoordeling.

De gebeurtenissen van 2014 en 2015 doen ook vragen rijzen. Centraal in uw relaas staat de aanval waarbij uw jongste broer N. (...) om het leven kwam. Meermaals verklaart u dat het om een aanval ging die de Taliban op uw huis binnen de legerbasis heeft ingezet (CGVS p.9; CGVS Verklaring punt 5). Ook uw broer A. (...) sluit zich bij deze uitspraak aan. Hij verklaart dat de aanval van de Taliban op uw huis uw broer N. (...) naar buiten dreef alwaar hij geraakt werd (CGVS A. (...) 1/6/2015 p.3). Jullie voorstelling dat de Taliban jullie huis aanviel lijkt moeilijk in overeenstemming te brengen met uw uitspraak dat jullie in een legerbasis verbleven, die jullie in staat stelde om zelf geen maatregelen voor jullie veiligheid te nemen (CGVS p.12). Als u gewezen wordt op de merkwaardigheid dat de Taliban

jullie huis binnenin een legerbasis zou aanvallen komt u terug op uw eerdere verklaring. De Taliban viel niet jullie huis aan maar schoot uw broer neer die buiten zat (CGVS p.12). Dat u over de centrale gebeurtenissen in uw asielrelaas afwijkende verklaringen aflegt haalt het geloof in uw asielmotieven verder onderuit. Ten slotte is het vreemd dat waar u beweert dat uw broer N'. (...) aan zijn linkerbeen gewond raakte het medisch attest dat u over zijn ziekenhuisopname neerlegt enkel spreekt van een verwonding aan zijn hand (CGVS p.5). Deze tegenstrijdigheid wekt evenmin vertrouwen in de door u afgelegde verklaringen.

Uit het geheel van bovenstaande elementen moet er besloten worden dat u doorheen uw verklaringen over uw leven in Afghanistan, uw tewerkstelling en uw wedervaren met de Taliban geen persoonlijke vrees op vervolging, zoals voorzien in de Conventie van Genève aangetoond heeft.

Evenmin kan er aangenomen worden dat u bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees op vervolging heeft omdat u door de functies van uw familieleden als aanhangers van de Afghaanse overheid aanzien gaat worden. Het UHCR stelt in de Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan van 19 april 2016 dat familieleden van individuen, die verbonden zijn aan of beschouwd worden als aanhangers van de overheid of de internationale gemeenschap nood kunnen hebben aan internationale bescherming. Het UNHCR stelt echter uitdrukkelijk dat hun beschermingsnood afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees op vervolging loopt en dat een loutere verwijzing naar de tewerkstelling van zijn familieleden niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Gezien uw hierboven aangehaalde bedrieglijke verklaringen moet er besloten worden dat u geen elementen aanhaalt die wijzen op uw beschermingsnood omwille van de tewerkstelling van uw familieleden bij de overheid. Bovendien blijkt zoals infra uiteengezet dat u in Afghanistan over een vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad. Blijkens de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier staat de stad Jalalabad onder de effectieve controle van de Afghaanse overheid en heeft de Taliban in Jalalabad stad een veel beperktere invloed dan in andere delen van het land. Daargelaten de geloofwaardigheid van uw relaas, bevinden er zich in de door u aangereikte informatie dan ook geen elementen die erop wijzen dat u bij terugkeer naar Jalalabad doelbewust door de Taliban vervolgd zou worden, louter omdat uw vader een korte tijd voor de lokale politie gewerkt zou hebben of dat uw broer als overheidsambtenaar en werknemer van een bouwbedrijf werkzaam is geweest.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisereerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in

2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel.

Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

U bent immers een volwassen man, die zo blijkt uit de hierboven geformuleerde vaststellingen naar Afghaanse normen hooggeschoold is en het leven en het schrijven machtig is. Daarnaast blijkt eveneens dat u erg vertrouwd bent met Jalalabad en dat u er een stevig netwerk heeft. Niet alleen heeft u talrijke facebookvrienden in Jalalabad ook zijn er sterke aanwijzingen dat naast uw neven ook uw vader en uw oudere broer in Jalalabad verblijven. Op dit stevig familiaal netwerk kan u steunen bij vestiging in Jalalabad. Te meer daar uw broer een mooie loopbaan als hoge ambtenaar en als administratief bediende bij een bouwbedrijf kent. U kunt dus niet alleen rekenen op zijn financiële draagkracht maar ook op zijn professionele contacten om uw leven (terug) uit te bouwen in Jalalabad (CGVS p.4). Voorts moet ook de uitspraak van uw broer A. (...) dat uw familie over een eigendom in Jalalabad beschikt onder de aandacht gebracht worden (CGVS A. (...) 1/6/2015 p.3-4). Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Jalalabad een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in de stad Jalalabad te vestigen verwees u enkel naar de aangehaalde problemen met de Taliban die u ook in Jalalabad zouden achtervolgen (CGVS p.11). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de Taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De neergelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De taskara's van uw familieleden, de brieven, de attesten, de badges, de certificaten, de bankkaart, de foto's en het

arbeidscontract betreffen enkel de identiteit en de tewerkstellingen van uw familieleden zonder dat ze uw asielmotieven kunnen onderschrijven. Het rijbewijs dat aan u zou toebehoren heeft evenmin bewijskracht betreffende uw asielredenen. De twijfels omtrent de badge van de ALP werden hierboven reeds geformuleerd. Het medisch attest stelt dat uw broer N'. (...) gewond raakte en wijst een aanval van de Taliban als oorzaak van de verwonding aan. De dokters die het attest hebben opgesteld kunnen aan de hand van de wonde geen uitspraak doen over de oorzaak. Derhalve mist het stuk bewijswaarde. De verklaring van de dorpsoudsten is een samenvatting van de vervolgingsfeiten die u en uw familieleden gekend zouden hebben. De wijze waarop de verklaring is opgesteld en de afsluitende zin dat u bescherming nodig heeft maken duidelijk dat de verklaring is opgesteld als bewijsstuk voor uw asielaanvraag. Het gesolliciteerd karakter ontdoet het stuk van zijn objectieve waarde. Bovendien moet erop gewezen worden dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Daarenboven dient erop gewezen te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd) blijkt dat valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in uw land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn. Hierdoor hebben Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van de verklaringen van een Afghaanse asielzoeker.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 3 en 13 EVRM, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van "de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel" en van het proportionaliteitsbeginsel. Tevens meent verzoekende partij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aantoont op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Daar waar verzoekende partij in de bestreden beslissing een gebrek aan medewerking wordt verweten en gemotiveerd wordt dat zij haar werkelijke identiteit en leefwereld zou achterhouden, betoogt verzoekende partij dat geheel onterecht geen geloof wordt gehecht aan haar identiteit en leefwereld.

Vooreerst blijft zij erbij dat zij niet naar school ging in Afghanistan. Het tegendeel kan geenszins worden afgeleid uit het feit dat zij verschillende Facebookaccounts heeft. Verzoekende partij benadrukt dat deze Facebookaccounts niet door haarzelf geopend werden maar door haar broer, net omdat zijzelf niet in staat is dit te doen. Verzoekende partij meent dat het geenszins absurd is dat zij een Facebookaccount wilde, "*nu dit het geval is van vele jongeren, als communicatiemogelijkheid*".

Verzoekende partij bemerkt verder dat zij nooit verborgen gehouden heeft dat zij naar Jalalabad-stad ging. Het gegeven dat zij op Facebook contacten heeft die verblijven in Jalalabad is dan ook niet vreemd. Bovendien legde zij uit dat de legerbasis waarop de familie verbleef in Samarkhel gelegen is in Jalalabad-stad. Zij heeft dan ook nooit verborgen gehouden dat zij in Jalalabad leefde. Er dient echter wel een onderscheid gemaakt te worden tussen de legerbasis in Samarkhel waar zij *de facto* verbleven en Jalalabad-centrum. Haar broer verklaarde dan ook correct dat hun familie een huis bezat in Jalalabad, nu Samarkhel deel uitmaakt van "*groot Jalalabad*". Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij nog informatie waaruit blijkt dat de afstand tussen Jalalabad en Samarkhel 13,3 km bedraagt en dat het slechts 12 minuten rijden is van Jalalabad naar Samarkhel (bijlage 3). Ook voegt zij als bijlage bij haar verzoekschrift een kaart waaruit de ligging van Samarkhel ten opzichte van Jalalabad blijkt (bijlage 4).

Voorts merkt zij op dat zij tot ongeveer haar zeven jaar in haar geboortedorp heeft geleefd, dat zij vervolgens in een kamp leefde in "*Chamarkhel*" en dat zij daarna tot aan haar vertrek gedurende 1,5 jaar in Samarkhel woonde. Bovendien gaf zij een aantal specifieke details over haar opeenvolgende verblijven en met name over haar verblijf in het kamp "*Chalamthel*". Dat haar verblijf in Chamtala niet genoteerd werd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, kan haar geenszins verweten worden, gezien het interview gebeurde in volle asielcrisis en zeer kort was.

Wat nog de motivering omtrent haar paspoort betreft, voert verzoekende partij aan dat zij steeds heeft voorgehouden dat zij met een vals paspoort naar Dubai reisde. Verzoekende partij veronderstelt dat haar broer mogelijk verkeerd begrepen werd of dat deze het verkeerd voor had.

2.2.4.2. De Raad bemerkt vooreerst dat het geenszins steek houdt dat verzoekende partij per se een Facebookaccount zou willen "*als communicatiemogelijkheid*" als zij niet kan lezen en schrijven. Bovendien gaf zij tijdens haar gehoor aan dat het haar broer N'. was die de Facebookaccounts aanmaakte en dat hij deze accounts in haar naam spekt met haar foto's, berichten en commentaren van haar persoonlijk leven in Afghanistan en België. De Raad ziet dan ook totaal niet in wat het nut voor verzoekende partij zelf is van deze Facebookaccounts. Tijdens haar gehoor kon ook verzoekende partij niet verduidelijken waarom haar broer in haar naam Facebookpagina's uitwerkt (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 13/05/2016, p. 10). Dat haar verklaringen hierover alle geloofwaardigheid missen, blijkt tevens uit de conversatie tussen verzoekende partij en N'. op Facebook. Het snijdt geen hout dat haar broer met zichzelf zou converseren via het profiel van verzoekende partij. Er kan dan ook aangenomen worden dat deze Facebookaccounts wel degelijk werden opgemaakt en onderhouden door verzoekende partij, hetgeen doet besluiten dat verzoekende partij haar werkelijke schoolcarrière en daarmee zowel haar leefwereld in Afghanistan als haar competenties voor de asielinstanties tracht te verhullen.

Verder wijst de Raad erop dat verzoekende partij op Facebook schrijft dat zij in Jalalabad woonde en dat zij gestudeerd heeft aan een school in Jalalabad en de *Abdul Hadi Dawi High School* in Kabul. Tevens valt het op dat zij verrassend veel Facebookvrienden heeft die van Jalalabad afkomstig zijn of er woonachtig zijn. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift aangeeft dat zij nooit heeft verborgen gehouden dat zij naar Jalalabad ging, bemerkt de Raad dat verzoekende partij tijdens haar gehoor louter aangaf dat zij soms met haar vader naar Jalalabad ging wanneer hij er het districtshoofd van Hisarak ging bezoeken (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 13/05/2016, p. 4). Dit kan geenszins volstaan om haar uitgebreid sociaal netwerk in Jalalabad te verklaren. Bovendien verklaart dit evenmin waarom op haar Facebookaccount staat vermeld dat zij in Jalalabad woonde en dat zij gestudeerd heeft aan een school in Jalalabad en aan de *Abdul Hadi Dawi High School* in Kabul. De informatie op haar Facebookaccount doet dan ook wel degelijk vermoeden dat verzoekende partij nauwere banden met Jalalabad heeft dan zij wil toegeven.

Voorts tracht verzoekende partij de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen door de uitleg dat Samarkhel deel uitmaakt van "*groot Jallalabad*". Zij brengt dienaangaande informatie bij over de ligging van Samarkhel ten opzichte van Jalalabad (bijlagen 3 en 4 van het verzoekschrift). De Raad bemerkt evenwel dat uit de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Samarkhel geenszins deel uitmaakt van het grootstedelijk gebied Jalalabad (administratief dossier, stuk 15, landeninformatie, deel 3). Dat het dorp Samarkhel niet ver van Jalalabad gelegen is, betekent geenszins dat het deel zou uitmaken van Jalalabad en verzoekende partij toont dit op geen enkele manier aan. Deze uitleg kan dan ook niet verklaren waarom haar Facebookaccount vermeldt dat zij in Jalalabad woonde en haar broer A. verklaarde dat hun familie een huis in Jalalabad bezat, dat N'., hun vader en de rest van hun familie in Jalalabad verblijven en dat zij over neven in Jalalabad beschikken.

Waar verzoekende partij de tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en haar verklaringen op het Commissariaat-generaal over haar verblijfplaatsen wijt aan de omstandigheden waarin het interview plaatsvond en aan de korte duur van het interview, stelt de Raad evenwel vast dat uit de vragenlijst die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat aan verzoekende partij gevraagd werd haar verblijfplaatsen op te noemen, waarop zij uitdrukkelijk aangaf dat zij van haar geboorte tot haar tien jaar in Hisarak heeft verbleven en vervolgens van haar tien jaar tot aan haar vertrek uit Afghanistan in Samarkhel (administratief dossier, stuk 11, verklaring DVZ, punt 10). Verzoekende partij toont op geen enkele manier aan dat zij de kans niet had om hierover juiste verklaringen af te leggen en/of dat haar verklaringen dienaangaande verkeerd werden genoteerd. Het is dan ook opvallend wanneer verzoekende partij vervolgens op het Commissariaat-generaal plots haar verblijf in Samarkhel tot anderhalf jaar beperkt en tevens gewag maakt van een verblijf in Chamtala, een vluchtelingenkamp nabij Surkh Rod, waar zij en haar familie naartoe verhuisd zouden zijn toen zij zo'n zeven jaar oud was en dit tot zij anderhalf tot twee jaar geleden (op het moment van haar gehoor op het Commissariaat-generaal) verhuisden naar het dorp Samarkhel (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 13/05/2016, p. 2). Deze vaststelling ondergraaft verder de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden verblijfplaatsen in Afghanistan voor haar komst naar België.

Waar verzoekende partij omtrent haar paspoort stelt dat zij steeds heeft voorgehouden dat zij met een vals paspoort naar Dubai reisde en dat verzoekende partij veronderstelt dat haar broer mogelijks verkeerd begrepen werd of dat deze het verkeerd voor had, stelt de Raad vast dat verzoekende partij hiermee voorbijgaat aan de bemerking in de bestreden beslissing dat Dubai niet voorkomt in de beschrijving van de reisweg die verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken liet optekenen (administratief dossier, stuk 11, verklaring DVZ, punten 36 en 37). Verzoekende partij verklaart dan ook geenszins afdoende waarom haar broer A. beweert dat verzoekende partij met haar eigen paspoort en een visum naar Dubai reisde. Deze ontoereikende verklaringen over het paspoort waarmee zij zou hebben gereisd doen vermoeden dat verzoekende partij wel degelijk in het bezit is van een eigen paspoort en dat zij dit document bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties.

Ten slotte wijst de Raad er nog op dat in de bestreden beslissing tevens wordt vastgesteld dat verzoekende partij beweert dat zij haar *taskara* niet kan voorleggen omdat zij deze diende af te geven op haar werkplaats, terwijl zij echter wel de *taskara* van haar vader bijbrengt, die nochtans dezelfde functie als zij zou hebben uitgeoefend. Dergelijke ongeloofwaardige verklaringen doen vermoeden zij ook haar *taskara* bewust achterhoudt om zo haar werkelijke identiteit en leefwereld voor de Belgische asielinstanties verborgen te houden.

2.2.5.1. Waar verwerende partij geen geloof acht aan haar tewerkstelling bij de Afghaanse lokale politie, benadrukt verzoekende partij vooreerst dat verwerende partij zelf toegeeft dat zij over een coherente kennis beschikt over Hisarak. Voorts kan haar niet kwalijk genomen worden dat haar verklaringen onvoldoende gedetailleerd of doorleefd waren. Immers gaf zij wel degelijk informatie over de gevechten waaraan zij deelnam, doch werd er vervolgens niet over doorgevraagd. Bovendien moet tevens rekening gehouden worden met het feit dat zij zelf geen politie-agent was, geen gevechtstraining kreeg en slechts als chauffeur voor de politie werkte.

Inzake het embleem van de politie, duidt verzoekende partij erop dat zij niet kan lezen en dat zij zich nooit de vraag gesteld heeft wat erop staat. Temeer nu verzoekende partij en haar vader gewoon in burgerkledij hun werk deden en zelf dit embleem niet droegen.

Wat betreft de periode van tewerkstelling bij de politie van hun vader, blijft verzoekende partij voorts bij haar verklaringen.

Ten slotte ziet verzoekende partij niet in waarom het verwonderlijk zou zijn dat de Amerikanen veiligheidsbadges zouden maken voor de toegang tot de helikopters. Verzoekende partij onderstreept dat het niet ging om een eenmalig transport waardoor de badges wel degelijk zin hadden. Het zou net verwonderlijk zijn indien zij dergelijke maatregelen niet zouden nemen. Bovendien blijkt nergens uit het administratief dossier dat zij dit niet zouden doen, waardoor de motivering van verwerende partij nergens op steunt.

2.2.5.2. De Raad stelt vooreerst vast dat in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd dat, hoewel verzoekende partij een redelijke kennis heeft over de situatie in Hisarak, zij de gedetailleerde en doorleefde kennis mist om aannemelijk te kunnen maken dat zij zelf aan het gevecht deelnam als lid van de Afghaanse lokale politie (ALP), zoals zij beweert. Zo mag verwacht worden dat als verzoekende partij destijds effectief als ALP'er in Hisarak aanwezig was zij (i) zou weten dat de opstand tegen de taliban waaraan zij zou hebben deelgenomen twee jaar geleden slechts in acht dorpen van Hisarak plaatsvond en niet in alle dorpen van Hisarak zoals zij beweert en (ii) tevens op de hoogte zou zijn van de grootscheepse operatie van de Afghaanse troepen waarbij met de steun van ISAF zo'n 57 talibs gedood werden, *quod non*. Bovendien slaagde zij er evenmin in om in detail te vertellen hoe de gevechten tegen de taliban waartegen zij zelf vocht verliepen en kon zij enkel algemeenheden uiten. Waar verzoekende partij opmerkt dat zij wel informatie gaf over de gevechten doch dat er niet werd doorgevraagd, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij wel degelijk aangespoord werd meer details te geven over de gevechten, doch kwam zij niet verder dan algemeenheden (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 13/05/2016, p. 6-7). Haar vage verklaringen hierover kunnen geenszins verklaard worden door de uitleg van verzoekende partij dat zij zelf geen politie-agent was, dat zij geen gevechtstraining kreeg en dat zij slechts als chauffeur voor de politie werkte, nu verzoekende partij tijdens haar gehoor duidelijk aangaf dat zij deel uitmaakte van de lokale politie en dat zij deelnam aan de *uprise* (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 13/05/2016, p. 6). Tevens gaf zij uitdrukkelijk aan dat zij deelnam aan gevechten, 'want het was haar job' (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 13/05/2016, p. 7). In dat licht kan dan ook van haar verwacht worden dat zij doorleefde verklaringen zou kunnen afleggen over de gevechten waaraan zij beweert te hebben deelgenomen.

Wat betreft de opmerking van verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zijzelf het embleem van de politie niet droeg, wijst de Raad er evenwel op dat aan verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, gelet op haar verklaring dat zij geen uniform droeg en burgerkledij droeg, gevraagd werd of zij dan een teken droeg waaraan men kon zien dat zij deel uitmaakte van de ALP. Verzoekende partij gaf hierop aan dat ze een teken hadden dat er hetzelfde uitzag als dat van de nationale veiligheid (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 13/05/2016, p. 8). Dat verzoekende partij nu plots stelt dat zij dit embleem zelf niet droeg, bevestigt verder de ongeloofwaardigheid van haar beweerde deelname aan de lokale politie. Wat betreft de bemerking dat zij niet kan lezen en dat zij zich nooit de vraag heeft gesteld wat er op het embleem staat, wijst de Raad erop dat hierboven reeds is gebleken dat verzoekende partij wel degelijk het lezen en schrijven machtig is. Het is dan ook geenszins aannemelijk dat verzoekende partij nauwelijks vertrouwd is met het embleem van de lokale politie, dat zij en haar collega's volgens haar verklaringen tijdens haar gehoor zouden hebben gedragen, en het enkel kan omschrijven als een groene cirkel, zonder dat zij de tekst in de cirkel kent.

Waar verzoekende partij inzake de periode bij de politie van hun vader bij haar verklaringen blijft, meent de Raad dat het louter benadrukken van haar eigen verklaringen geenszins volstaat om de vastgestelde tegenstrijdigheid met de verklaringen van haar broer A. dienaangaande in een ander daglicht te stellen. Verzoekende partij dient hiertoe concrete argumenten bij te brengen, alwaar zij in gebreke blijft.

Ten slotte treedt de Raad verwerende partij bij in de motivering dat het weinig geloofwaardig is dat de Amerikanen zich in de door verzoekende partij beschreven situatie – zij gaf aan dat zij haar badge kreeg toen zij omwille van veiligheidsproblemen door Amerikaanse helikopters naar Jalalabad geëvacueerd moest worden (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 13/05/2016, p. 4) – de moeite zouden getroosten om iedereen een gepersonaliseerde badge te maken alvorens ze toegang te geven tot de helikopters. Dat men over zou zijn gegaan tot een dergelijke tijdrovende maatregel op een moment dat er zich veiligheidsproblemen voordeden waardoor iedereen geëvacueerd moest worden, is geenszins aannemelijk. Bovendien wijst de Raad er in dit verband nog op dat in de bestreden beslissing tevens wordt opgemerkt dat het opvallend is dat verzoekende partij in verband met haar tewerkstelling bij de ALP enkel deze badge kan voorleggen en dat zij geen indienstredingspapieren en garantiebrieven zoals die van haar vader kan neerleggen, hoewel zij en haar vader beiden tegelijkertijd tot de ALP toetreden. Deze vaststelling ondergraaft verder de geloofwaardigheid van haar beweerde tewerkstelling bij de ALP.

Gelet op bovenstaande vaststellingen besluit de Raad dat verzoekende partij er geenszins in slaagt haar tewerkstelling bij de Afghaanse lokale politie aan te tonen.

2.2.6. De Raad is van oordeel dat, nu verzoekende partij geen zicht biedt op essentiële aspecten van haar identiteit en haar levensomstandigheden voor haar komst naar België, er evenmin enig geloof kan worden gehecht aan het door haar voorgehouden asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er, gelet op de informatie op haar Facebookaccounts, de tegenstrijdigheden in haar verklaringen over haar verblijfplaatsen voor haar vertrek naar België en het vermoeden dat zij documenten achterhoudt waaruit haar werkelijke identiteit, verblijfplaats(en) en/of leefwereld blijkt, sterke indicaties zijn dat verzoekende partij voor haar vertrek naar België verbleef in Jalalabad en niet in Chamtala en Samarkhel zoals zij beweert, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens haar verklaringen in Chamtala en Samarkhel hebben voorgedaan. Voorts heeft verzoekende partij geenszins haar tewerkstelling bij de Afghaanse lokale politie aannemelijk gemaakt waardoor geen geloof kan worden gehecht aan de feiten die zij in dit verband zou hebben meegemaakt en verzoekende partij evenmin aantoont dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan het risico loopt om vervolgd te worden door de Taliban omdat zij lid was van de Afghaanse lokale politie.

2.2.7. Inzake de motivering in de bestreden beslissing dat ook de verklaringen van verzoekende partij over haar asielrelaas niet kunnen overtuigen, stelt de Raad vast dat dit een overtollig motief betreft, gezien reeds werd aangetoond dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden asielrelaas daar verzoekende partij geen zicht biedt op essentiële aspecten van haar identiteit en haar levensomstandigheden voor haar komst naar België en zij tevens ontoereikende verklaringen aflegde over haar werk bij de lokale politie. Dit blijkt overigens ook uit de bewoording “*Ten overvloed*” in de bestreden beslissing. Het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop kan dan ook niet leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij heeft aldus geen belang bij het aanvoeren ervan.

2.2.8. Voorts is de Raad van oordeel dat in de bestreden beslissing nog terecht het volgende wordt gemotiveerd: *“Evenmin kan er aangenomen worden dat u bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees op vervolging heeft omdat u door de functies van uw familieleden als aanhangers van de Afghaanse overheid aanzien gaat worden. Het UHCR stelt in de Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan van 19 april 2016 dat familieleden van individuen, die verbonden zijn aan of beschouwd worden als aanhangers van de overheid of de internationale gemeenschap nood kunnen hebben aan internationale bescherming. Het UNHCR stelt echter uitdrukkelijk dat hun beschermingsnood afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees op vervolging loopt en dat een loutere verwijzing naar de tewerkstelling van zijn familieleden niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Gezien uw hierboven aangehaalde bedrieglijke verklaringen moet er besloten worden dat u geen elementen aanhaalt die wijzen op uw beschermingsnood omwille van de tewerkstelling van uw familieleden bij de overheid.”* Verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan die van aard zijn desbetreffende motivering in een ander daglicht te stellen. Waar verwerende partij in dit verband in de bestreden beslissing nog opmerkt dat verzoekende partij bovendien over een vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad, is de Raad van oordeel dat dit een overtollig motief betreft nu verzoekende partij immers geen concrete elementen aanhaalt die wijzen op haar beschermingsnood omwille van de tewerkstelling van haar familieleden bij

de overheid. Het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop kan dan ook niet leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij heeft aldus geen belang bij het aanvoeren ervan.

2.2.9. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekende partij bedrieglijke verklaringen aflegt over waar zij voor haar komst naar België verbleef, waardoor de Raad in het ongewisse verkeert over waar verzoekende partij voor haar aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij haar werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoekende partij het de Belgische asielinstanties niet toelaat haar reële situatie te achterhalen en er bijgevolg ten aanzien van haar noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat zij in geval van terugkeer naar haar land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De Raad bemerkt nog dat de motivering in de bestreden beslissing in verband met de nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, waar gesteld wordt dat het Commissariaat-generaal van oordeel is dat verzoekende partij zich aan de bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt, een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Immers, uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekende partij bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd over waar in Afghanistan zij voor haar komst naar België verbleef, waardoor zij het dan ook voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat zij werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of zij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat en zij derhalve niet aannemelijk maakt dat zij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

2.2.11. Ter terechtzitting legt verzoekende partij nog verschillende foto's neer. Verzoekende partij verduidelijkt evenwel nergens waar en wanneer deze foto's werden genomen en wat zij hiermee wilt aantonen. Hoe dan ook wijst de Raad erop dat aan dergelijke privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

2.2.12. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 13, 14 en 15), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 13 mei 2016 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtou en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.13. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat verzoekende partij geen zicht biedt op essentiële aspecten van haar identiteit en haar verblijfssituatie voor haar komst naar België, waardoor ook het voorgehouden

asielrelaas niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.14. Verder wijst de Raad er nog op dat het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de verwerende partij in haar declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij.

2.2.15. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.16. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van de overtollig bevonden motieven – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT